

Je 18. listopadu 2021 a my se nacházíme v základní škole U Studny. V rámci projektu "Paměť národa-Příběhy našich sousedů" jsme si pozvali a vyslechli pamětníka pana Kulu, který nám pověděl plno zajímavostí o jeho životě. Nikdy předtím jsme se s panem Kulou neseťkali, a tak jsme nevěděli co od našeho setkání čekat. Nakonec nás průběh rozhovoru velice mile překvapil.

Jednou z prvních informací, kterou jsme se o panu Eduardu Kulovi dozvěděli je, že se narodil 19.2. 1936 v Karviné Solci. On a jeho sestra Poldi pocházeli ze smíšeného manželství. Jejich otec Leo Kula byl z Německa a jejich matka Aloisie Bajger z Polska. Dětství neměli úplně jednoduché, už kvůli tomu, že se museli několikrát nuceně či dobrovolně stěhovat.

Poprvé tomu tak bylo když se vila, ve které Kulovi bydleli, prodávala. Nebyla jiná možnost, než se přestěhovat ke svým prarodičům, kde měli k dispozici pouze jednu místnost. Pan Kula byl tehdy malý, a tak to asi úplně nevnímal, ale myslíme si , že to pro zbytek rodiny nebylo zrovna příjemné.

Vypráví nám také, že prvně chodil do mateřské školy "Kindergarten". Byla to německá školka, a tak se zde mluvilo výhradně německy. Pan Kula si vzpomíná i na své dvě paní učitelky, které označuje jako "Tante Helge, Tante Greta" v překladu tedy-teta Helga, teta Greta.

Při nástupu do druhé třídy na rovněž německé základní škole se pan Kula s rodinou museli nuceně stěhovali do podkroví paní Bartošové. Dlouho se tam ovšem neohřáli, protože po pouhých třech měsících se opět stěhovali a to do sklepení pana Krůty. "Na ten zápach nejde zapomenout." dodává pan Kula. Mohli by jste si to představit? Pořád zatopený pokojík a mokré ponožky.

Ani tam dlouho nepobyli, neboť měl otec pana Kuly slíbený byt od pana Larische, u kterého dlouhodobě pracoval, jako elektroúdržbář. Po dokončení prvního stupně základní školy přestoupil pan Kula na měšťanku. Zajímavé na ní bylo, že se rozdělila na dvě části. Na českou, kde nastoupil pan Kula, a na polskou. Kvůli přestupu přišel o mnoho kamarádů, se kterými na prvním stupni vyrůstal, ale nadruhou stranu mnoho nových získal. Mezi českou a polskou stranou ovšem probíhaly rozpory. Tím však nemyslíme žádné hrozné věci, jen škádlení a tu a tam menší hádky. V tomtéž roce začal jeho otec s výstavbou dřevěné kůlny na pozemku jejich prarodičů, kdy se později načerno stěhovali.

Po ukončení základního vzdělání nastoupil pan Kula na střední Průmyslovou školu obor strojírenství. Pan Kula se pousmál a povídá "Úplně vzorný žák jsem nebyl, ale nebyl jsem ani raubíř. Byl jsem takový průměrný žák."

Hned po škole musel podepsat umístěnkou a nastoupil na 1. Máj do elektrodílny. Moc dlouho tam pan Kula nepobyl, protože byl odvolán na dva roky na vojnu do Brna. O vojně nám moc nepověděl, možná na ní nevzpomíná úplně rád.

A vůbec, kdo by na ni s láskou vzpomínal.

Pan Kula nám vyprávěl, že když se vrátil z vojny stala se mu milá událost. Jeho sestra čekala děťátko. K ní do porodnice ovšem nechtěli nikoho pustit, ani otce dítěte. Jak se asi musela cítit chudinka Poldi. Pan Kula se ale nevzdal. Když jedna ze sestřiček viděla pohledného mladíka ve vojenské uniformě, bez rozmyšlení jej za sestrou pustila. Jakýžto hrdinský čin.

A opět pana Kulu čekalo stěhování. Po návratu do poddolované a propadlé Karviné bylo nutné se pro vlastní bezpečí přestěhovat. Tak se celá- teď už tříčlenná rodinka sbalila a vyšla žít do Bohumína- Skřečoně kde pan Kula i zůstal.

A jak rok plynul pan Kula si našel i lásku. Bylo to seznámení jako z hollywoodského romantického filmu nebo jak ze snu srdce každé teenagerky. Jel zrovna z práce, když v tramvaji narazil na mladičkou krásku jménem Anna Máchová. Byla to láska na první pohled a hned se obě hrdličky dali do řeči. Hodně si rozuměli a jak se říká, padli si do oka. Zanedlouho se i zasnoubili. K tomuto pan Kula dodává s úsměvem „No bylo to docela jednoduché."

Zbývalo pár měsíců do svatby, avšak pan Kula musel manévrovat ke stavbě Berlínské zdi. "Myslel jsem snad, že nestihnu mojí vlastní svatbu!" vzpomíná pan Kula. Naštěstí vše dobře dopadlo a pan Kula se s Annou teď už Kulovou oženil 12.11. 1961. No neříkejte láska jako z filmu. A teď spolu žijí už šedesát úžasných let. Měli spolu také syna Marcela, který bohužel zesnul mlád.

Pan Kula manévroval celkem třikrát. Poprvé u Berlínské zdi na tři měsíce, později po narození syna a potom po třech letech znovu, když už měl synek 4 roky. „Bud' jsem byl tak úspěšný nebo mě volali za trest." dodává se smíchem.

Pan Kula pracoval před prvními manévry v OSP jako technolog i později pod odchodu vedoucího zde byl povýšen na vedoucího provozovny. Po manévrech se pan Kula nehodlal vrátit kvůli malému platu. A tak se vydal na kariéru mistra na hornickém učilišti kde učil mladé horníky manuální práce jako je řezání, pilování a podobně. Kvůli změně povolání panu Kulovi stoupl plat tak moc, že si jeho manželka myslela že ty peníze dokonce někde ukradl a posílala jej, aby je šel vrátil. "Nevěřila vlastním očím, museli se smilnit!" vzpomíná s úsměvem pan Kula.

Za nový plat si mohl pan Kula taky koupit své vysněné první auto. Trabant. Se kterým mohl se svými kolegy a kamarády jezdit po zakázkách. Tyhle zakázky ovšem nebyly z učiliště, ale po odchodu do důchodu ještě celých deset let podnikal v zámečnické branži.

Když jsme se pana Kuly zeptali, čemu se v důchodu věnuje, hned nám s hrdostí pověděl, že založil spolek-Veterán Trabant klub. Ten dokonce funguje i dodnes. Minulý rok byl u zrodu šachového kroužku, kde s ostatními členy jak sám pan Kula říká "bojují proti Alzheimerově chorobě". Vyprávěl nám také že se aktivně věnuje kronikářství a vytváří rodokmeny. Měl prý i obrovskou zahradu o kterou se staral. Tu prý ale prodal a už má jen malinkou. Také si rád staví různé modely. Vyprávěl nám, že v těch které si kupuje jsou dokonce tak malé šroubky, že je musí brát pinzetou.

Pan Kula má velice zajímavý život. A i přes všechna ta stěhování a další úskalí osudu, nám pan Kula připadal šťastný a tak jsme velice rádi, že jsme se s nim mohli setkat.

Zeptali jsme se také, jaké je jeho životní motto, nebo co by chtěl vzkázat mladším generacím. Načež se zamyslel a odvětil: „Nejdůležitější je zdraví, když je člověk zdravý a bere život s úsměvem, nakonec bude jeho život opravdu šťastný.“

A po této milé tečce našeho setkání, jsme se, lehce zamyšlení, rozloučili. Ale takových příběhů jsou na světě miliardy. Každý člověk nějaký má, jen stačí naslouchat.